

VERSLAG DER VEREENIGING

OVER HET JAAR

1913.

„Wij zullen niet sterven.”

Dit woord van toevorzicht sprak Habakuk de profeet, toen voor Juda als volk de stervensure nog wel niet was aangebroken, maar toch twee groote gevaren zijn voortbestaan bedreigden.

In Juda zelf was geestelijke verslapping. Het besef zijner heilige roeping om, door te wandelen in den weg van 's Heeren geboden, door te staan voor Zijn recht, den Naam des Heeren te heiligen te midden van de heidenwereld, — dit besef was, zoo al niet weg, dan toch verdonkerd. De Wet Gods klemde niet meer op de consciëntiën en het recht werd niet gehandhaafd, maar gebogen en verdraaid.

Van buiten dreigde het gevaar, dat Juda, als het volk des Heeren geroepen om door zijn geloof de wereld te overwinnen, door die wereld zou overwonnen worden.

„Ik verwek de Chaldeën,” had de Heere tot Zijn profeet gesproken. En het was dan ook van den Heere, die heel de wereld, ook de wereld der heidenen, regeert, dat in die dagen het volk der Chaldeën, het rijk van Babel, tot grooter macht was gekomen en zijn legerscharen, belust op verovering, zich in Vóór-Azië vertoonden.

De profeet ziet die Chaldeën, in al hun woestheid en overmoed, trekkende over de breedte der aarde, om erfelijk te bezitten woningen, die zij niet hebben gebouwd, en te genieten van de vruchten, door hen niet geplant.

Maar als Habakuk ziet dit tweeërlei gevaar, dat Juda's voortbestaan bedreigt, dan spreekt hij zijn profetisch woord: „Wij sterven niet.”